

Sprawa C-662/23 [Izmir]ⁱ**Streszczenie wniosku o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym zgodnie z art. 98 § 1 regulaminu postępowania przed Trybunałem Sprawiedliwości****Data wpływu:**

9 listopada 2023 r.

Oznaczenie sądu odsyłającego:

Raad van State (Niderlandy)

Data wydania postanowienia o wystąpieniu z wnioskiem o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym:

8 listopada 2023 r.

Strona skarżąca:

Staatsecretaris van Justitie en Veiligheid

Strona przeciwna:

X

Przedmiot postępowania głównego

Apelacja staatssecretaris van Justitie en Veiligheid (sekretarza stanu ds. sprawiedliwości i bezpieczeństwa, właściwy organ rozstrzygający w zakresie niderlandzkiego prawa o cudzoziemcach, zwany dalej „staatssecretaris”) od wyroku rechtbank, na mocy którego za zasadną uznano skargę cudzoziemca na brak wydania przez staatssecretaris decyzji w sprawie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej.

Przedmiot i podstawa prawna wniosku o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym

Wykładnia art. 31 ust. 3 akapit trzeci lit. b) dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/32/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wspólnych procedur udzielania i cofania ochrony międzynarodowej. Sąd odsyłający pragnie

ⁱ Niniejszej sprawie została nadana fikcyjna nazwa, która nie odpowiada rzeczywistej nazwie żadnej ze stron postępowania.

dowiedzieć się, jak należy interpretować zdanie składowe „o udzielenie ochrony międzynarodowej występuje jednocześnie duża liczba obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców”, w jakim stosunku pozostaje ono względem zdania składowego „i praktycznie bardzo utrudnia to zakończenie procedury w sześć miesięcy”, oraz czy w ramach rozważań nad powyższym można ewentualnie uwzględnić inne okoliczności.

Pytania prejudycjalne

Pytanie 1a

Czy w przypadku dużej liczby składanych jednocześnie wniosków o udzielenie ochrony międzynarodowej w rozumieniu art. 31 ust. 3 zdanie trzecie lit. b) dyrektywy w sprawie procedur organ rozstrzygający może skorzystać z przysługującego mu uprawnienia do przedłużenia sześciomiesięcznego terminu na podjęcie decyzji, jeżeli do wzrostu dużej liczby wniosków o udzielenie ochrony międzynarodowej dochodzi stopniowo na przestrzeni określonego czasu i wskutek tego praktycznie bardzo utrudnione jest zakończenie procedury w terminie sześciu miesięcy? Jak w tym kontekście należy interpretować słowo „jednocześnie”?

Pytanie 1b

Według jakich kryteriów należy dokonać oceny tego, czy mamy do czynienia z „dużą liczbą” wniosków o udzielenie ochrony międzynarodowej, o której mowa w art. 31 ust. 3 zdanie trzecie lit. b) dyrektywy w sprawie procedur?

Pytanie 2

Czy obowiązuje jakieś ograniczenie czasowe, jeżeli chodzi o okres, w którym musi nastąpić wzrost liczby wniosków o udzielenie ochrony międzynarodowej, tak aby zastosowanie mógł mieć art. 31 ust. 3 zdanie trzecie lit. b) dyrektywy w sprawie procedur? Jeżeli tak, to jak długo może trwać taki okres?

Pytanie 3

Czy dokonując oceny tego, czy praktycznie bardzo utrudnione jest zakończenie procedury w terminie sześciu miesięcy, o czym mowa w art. 31 ust. 3 zdanie trzecie lit. b) dyrektywy w sprawie procedur – również w świetle art. 4 ust. 1 dyrektywy w sprawie procedur – można wziąć pod uwagę okoliczności, które nie wynikają z wzrostu liczby wniosków o udzielenie ochrony międzynarodowej, takich jak okoliczność, że organ rozstrzygający mierzy się z zaległościami, które wystąpiły jeszcze przed wzrostem liczby wniosków o udzielenie ochrony międzynarodowej lub z brakiem zasobów kadrowych?

Powołane przepisy prawa Unii

Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/32/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wspólnych procedur udzielania i cofania ochrony międzynarodowej (wersja przekształcona) (Dz.U. 2013, L 180, s. 60) (zwana dalej „dyrektywą w sprawie procedur”): motyw 18, art. 1, art. 4, art. 31 ust. 2 i ust. 3 akapit trzeci lit. b)

Powołane przepisy prawa krajowego

Vreemdelingenwet 2000 (ustawa o cudzoziemcach z 2000 r., zwana dalej „Vw 2000”): art. 42 ust. 4 lit. b)

Wijzigingsbesluit Vreemdelingencirculaire van 21 september 2022 (decyzja z dnia 21 września 2022 r. zmieniająca okólnik w sprawie cudzoziemców, zwana dalej „WBV 2022/22”)

Zwięzłe przedstawienie stanu faktycznego i postępowania głównego

- 1 Decyzją WBV 2022/22, która obowiązuje od dnia 27 września 2022 r., staatssecretaris (sekretarz stanu) przedłużył o dziewięć miesięcy sześciomiesięczny, ustawowy termin na podjęcie decyzji w sprawie udzielenia zezwolenia na pobyt tymczasowy dla osoby ubiegającej się o azyl. Decyzja ta ma zastosowanie do wszystkich wniosków, w przypadku których ustawowy termin na podjęcie decyzji nie upłynął jeszcze z dniem 27 września 2022 r. Decyzję podjęto na podstawie art. 42 ust. 4 lit. b) ustawy Vw 2000, na mocy którego dokonano transpozycji art. 31 ust. 3 akapit trzeci lit. b) dyrektywy w sprawie procedur na grunt prawa niderlandzkiego. Zgodnie z tym przepisem państwa członkowskie mogą przedłużyć sześciomiesięczny termin na podjęcie decyzji o nie więcej niż kolejne dziewięć miesięcy w przypadku dużej liczby obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców występujących jednocześnie o udzielenie ochrony międzynarodowej, co praktycznie bardzo utrudnia zakończenie procedury w terminie sześciu miesięcy.
- 2 Termin na podjęcie decyzji został przedłużony ze względu na niespodziewanie duży wzrost liczby wniosków o udzielenie azylu w drugiej połowie 2021 r. oraz w 2022 r. Oprócz tego staatssecretaris mierzy się także z zaległościami w rozpatrywaniu pierwszych wniosków o udzielenie azylu, co sprawia, że w przypadku znacznej części tych wniosków podejmuje on decyzję już po upływie sześciomiesięcznego terminu na jej podjęcie. Według uzasadnienia do WBV 2022/22 niewystarczające zasoby kadrowe są kolejnym powodem, dla którego staatssecretaris w praktyce nie jest już w stanie z należytą starannością rozpatrywać wniosków o udzielenie azylu w terminie sześciu miesięcy.
- 3 W dniu 10 kwietnia 2022 r. X, będący obywatelem Turcji, złożył w Niderlandach wniosek o udzielenie azylu. Staatssecretaris nie podjął decyzji w sprawie wniosku

o udzielenie azylu w terminie sześciu miesięcy. W związku z tym pismem z dnia 13 października 2022 r. X wezwał staatssecretaris do usunięcia uchybienia. Staatssecretaris nie wydał następnie decyzji w terminie dwóch tygodni. W konsekwencji X wniósł do rechtbank (sądu rejonowego) skargę na niewydanie decyzji w terminie.

- 4 Wyrokiem z dnia 6 stycznia 2023 r. rechtbank orzekł, że staatssecretaris w sposób niezgodny z prawem przedłużył termin na podjęcie decyzji w sprawie wniosków o udzielenie azylu w drodze decyzji WBV 2022/22. Wprawdzie od drugiej połowy 2021 r. wzrosła liczba wniosków o udzielenie azylu, ale nie doszło do sytuacji, o której mowa w art. 42 ust. 4 lit. b) ustawy Vw 2000. Rechtbank za zasadną uznał więc złożoną przez X skargę.
- 5 Zdaniem rechtbank przywołany artykuł należy interpretować w ten sposób, że musi mieć miejsce tak szybki wzrost („szczyt”) liczby składanych jednocześnie wniosków o udzielenie azylu, że staatssecretaris nie jest już w stanie w sposób staranny podejmować decyzji w sprawie tych wniosków z dochowaniem terminu. Z tego rodzaju szczytem nie mamy do czynienia obecnie, gdyż wzrost liczby wniosków o udzielenie azylu jest zaledwie stopniowy i nie jest to sytuacja, w której duża liczba cudzoziemców ubiega się o ochronę międzynarodową jednocześnie.
- 6 Zdaniem rechtbank dyrektywa w sprawie procedur nie daje możliwości przedłużenia terminu na podjęcie decyzji, jeżeli liczba wniosków o udzielenie azylu wzrasta jedynie stopniowo. W takim przypadku staatssecretaris ma mianowicie wystarczająco dużo czasu i sposobności, by zwiększyć możliwości przerobowe w zakresie podejmowania decyzji. Taka wykładnia jest zgodna z celem dyrektywy w sprawie procedur mówiącym, że organ rozstrzygający podejmuje decyzje w sprawie wniosków o udzielenie azylu w najkrótszym możliwym terminie, jednakże z zachowaniem należytej staranności.
- 7 Staatssecretaris złożył od tego wyroku apelację do Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (wydziału sporów administracyjnych rady stanu, zwanego dalej „Afdelingiem”), będącego sądem odsyłającym w niniejszej sprawie.

Istotne argumenty stron w postępowaniu głównym

- 8 W apelacji staatssecretaris podnosi, że rechtbank niesłusznie orzekł, iż staatssecretaris w sposób niezgodny z prawem przedłużył termin na podjęcie decyzji na podstawie WBV 2022/22. Zdaniem staatssecretaris rechtbank dokonał błędnej wykładni art. 42 ust. 4 lit. b) ustawy Vw 2000 oraz art. 31 ust. 3 akapit trzeci lit. b) dyrektywy w sprawie procedur. W świetle celu i skuteczności (*effet utile*) dyrektywy w sprawie procedur przepisów tych nie należy interpretować zawężająco, lecz rozszerzająco. Według staatssecretaris z przywołanego artykułu ustawy oraz dyrektywy nie wynika, że musi nastąpić „szczyt” liczby składanych jednocześnie wniosków o udzielenie azylu. Organ rozstrzygający może przedłużyć termin na podjęcie decyzji również w przypadku bardziej stopniowego

wzrostu liczby wniosków o udzielenie azylu, a także w związku z innymi okolicznościami, tak aby zagwarantować należyte i odpowiednie rozpatrzenie wniosków o udzielenie azylu zgodnie z art. 31 ust. 2 dyrektywy w sprawie procedur.

- 9 Według staatssecretaris z danych dotyczących liczby wniosków o udzielenie azylu widać, że przy obecnych możliwościach przerobowych w zakresie podejmowania decyzji nie jest on w stanie poradzić sobie ze wzrostem ich liczby. Potrzeba czasu, by zwiększyć możliwości przerobowe. Artykuł 31 ust. 3 akapit trzeci lit. b) dyrektywy w sprawie procedur stwarza według staatssecretaris ku temu przestrzeń, ponieważ w obecnej sytuacji nie może on już zagwarantować odpowiedniego i pełnego rozpatrzenia wniosku we właściwym terminie, a interes ten – jeśli wziąć pod uwagę art. 31 ust. 2 dyrektywy w sprawie procedur – jest nadrzędny nad szybkością w podejmowaniu decyzji. Zdaniem staatssecretaris, rozważając nad przedłużeniem terminu na podjęcie decyzji, może on ponadto uwzględnić również zaistniałe zaległości w rozpatrywaniu wniosków o udzielenie azylu. Obciążają one bowiem możliwości przerobowe w zakresie podejmowania decyzji i przyczyniają się do tego, że praktycznie bardzo trudne jest zakończenie procedury w sposób staranny w terminie sześciu miesięcy.

Zwięzłe uzasadnienie odesłania

Dane statystyczne

- 10 Afdeling przedstawia zestawienie danych statystycznych dotyczących całkowitej liczby wniosków o udzielenie azylu w Niderlandach w latach 2014–2022, ze szczególnym uwzględnieniem lat 2021–2022, oraz prognoz w tym zakresie, które w swojej pracy wykorzystuje staatssecretaris. Podaje on również dane liczbowe dotyczące liczby pracowników, jakimi dysponuje staatssecretaris. Z zestawienia tego wynika, iż w 2021 r. złożono łącznie około 36 620 wniosków o udzielenie azylu. W 2022 r. złożono 47 991 wniosków o udzielenie azylu, podczas gdy we wrześniu 2021 r. prognoza staatssecretaris na 2022 r. wynosiła 34 370 wniosków o udzielenie azylu. W 2022 r. liczba wniosków o udzielenie azylu wzrosła zatem o 24 % w porównaniu z 2021 r. i była w roku tym o 28 % wyższa niż przewidywano. W 2021 r. personel staatssecretaris liczył 4120 pracowników pełnoetatowych i 849 zewnętrznych, a w 2022 r. – 4558 pracowników pełnoetatowych i 835 zewnętrznych.

Pytania w przedmiocie zakresu art. 31 ust. 3 akapit trzeci lit. b) dyrektywy w sprawie procedur

- 11 Z art. 31 ust. 3 akapit trzeci lit. b) dyrektywy w sprawie procedur nie wynika jasno, czy o dużej liczbie obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców występujących jednocześnie o udzielenie ochrony międzynarodowej można mówić w przypadku stopniowego wzrostu liczby wniosków o udzielenie azylu na przestrzeni określonego czasu. A jeżeli stopniowy wzrost na przestrzeni

określonego czasu miałyby mieścić się w zakresie art. 31 ust. 3 akapit trzeci lit. b) dyrektywy w sprawie procedur, to nie jest jasne, ile okres taki mógłby maksymalnie trwać. Ponadto powstaje pytanie o to, czy – z uwagi na użycie słowa „*waardoor*” (przez co, w związku z czym) w niderlandzkiej wersji tekstu – w ramach stosowania tego przepisu można również uwzględnić okoliczności inne niż duża liczba składanych jednocześnie wniosków o udzielenie azylu, takie jak okoliczność, że organ rozstrzygający mierzy się już z zaległościami, które są niezależne od wzrostu liczby wniosków o udzielenie azylu (zwane dalej „odrębnymi zaległościami”).

- 12 Ponadto art. 31 ust. 2 dyrektywy w sprawie procedur stanowi, że procedura rozpatrywania wniosku zostaje zakończona w najkrótszym możliwym terminie, bez uszczerbku dla odpowiedniego i pełnego rozpatrzenia. Zarówno w przypadku wykładni zawężającej, jak i niezawężającej art. 31 ust. 3 akapit trzeci lit. b) dyrektywy w sprawie procedur powstaje swego rodzaju konflikt pomiędzy szybkością a starannością procedury rozpatrywania wniosku. Zdaniem Afdeling brzmienie, cel i historia prac legislacyjnych, a także wykładnia systemowa art. 31, ust. 3 akapit trzeci lit. d) dyrektywy w sprawie procedur nie przynoszą definitywnej odpowiedzi na pytanie, jak przepis ten należy interpretować.

Brzmienie

- 13 Artykuł 31 ust. 3 akapit trzeci lit. b) dyrektywy w sprawie procedur nie podaje definicji ani też bardziej klarownego wytłumaczenia sformułowania „o udzielenie ochrony międzynarodowej występuje jednocześnie duża liczba obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców” oraz jego powiązania ze zdaniem składowym „i praktycznie bardzo utrudnia to zakończenie procedury w terminie sześciu miesięcy”. Dla Afdeling powstaje w tym kontekście w szczególności pytanie, jak należy interpretować słowa „jednocześnie” oraz „duża liczba”.
- 14 Słowo „jednocześnie” z jednej strony pozwala na zawężoną interpretację, a mianowicie: w tym samym czasie, w tej samej chwili, równocześnie, w tym samym momencie. Z drugiej strony możliwa jest nieco bardziej rozszerzająca wykładnia słowa „jednocześnie”, w szczególności jeżeli wziąć pod uwagę, że w praktyce wnioski o udzielenie azylu rzadko w rzeczywistości składane są w dokładnie tym samym momencie. W tym kontekście słowo „jednocześnie” można również rozumieć jako „w krótkim czasie”. Mogłoby to oznaczać, że art. 31 ust. 3 akapit trzeci lit. b) dyrektywy w sprawie procedur można stosować również w przypadku łącznej sumy wniosków o udzielenie azylu złożonych w krótkim czasie, w wyniku czego w pewnym momencie staatssecretaris musi zmierzyć się z dużą liczbą wniosków o udzielenie azylu, w odniesieniu do których ma ograniczony czas na podjęcie decyzji i w wyniku czego praktycznie bardzo utrudnione jest zakończenie rozpatrywania w terminie sześciu miesięcy.
- 15 Poza tym brak też wystarczającej jasności co do tego, co miałyby oznaczać „duża liczba”. Pytanie brzmi, ile wniosków o udzielenie azylu łącznie stanowi „dużą liczbę” i czy liczbę tę należy określić w ujęciu bezwzględnym, czy też określić na

tle – przykładowo – danych strukturalnych dotyczących napływu w danym państwie członkowskim.

- 16 Literalna wykładnia tego przepisu nie przynosi więc definitywnej odpowiedzi na pytanie, jak należy interpretować art. 31 ust. 3 akapit trzeci lit. b) dyrektywy w sprawie procedur.

Cel i historia plac legislacyjnych

- 17 Cel art. 31 dyrektywy w sprawie procedur również nie daje jasności, jak należy interpretować art. 31 ust. 3 akapit trzeci lit. b) dyrektywy w sprawie procedur. Z wniosku oraz ze zmienionego wniosku Komisji Europejskiej dotyczącego przekształcenia dyrektywy w sprawie procedur [zob. COM(2009) 554 wersja ostateczna, s. 8 oraz COM(2011) 319 wersja ostateczna, załącznik, s. 13 i 14] oraz z motywu 18 dyrektywy na pierwszy plan wysuwa się to, że art. 31 dyrektywy w sprawie procedur służy osiągnięciu różnych celów. Z jednej strony ogólny sześciomiesięczny termin ma na celu – zarówno w interesie państw członkowskich, jak i wnioskodawców – podejmowanie decyzji w sprawie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej w najkrótszym możliwym terminie. W przekształceniu dyrektywy w sprawie procedur również wyraźnie zadecydowano o utrzymaniu tego sześciomiesięcznego terminu. Może to wskazywać na to, że w sposób zawężający należy interpretować wyjątki od tej ogólnej zasady sformułowane w art. 31 ust. 3 dyrektywy w sprawie procedur. Z drugiej strony jest możliwe, że ujętych w art. 31 ust. 3 dyrektywy w sprawie procedur możliwości przedłużenia terminu nie należy postrzegać jako wyjątków od podstawowej zasady, lecz jako szczególne sytuacje, które stanowią uzasadnienie dla dłuższego terminu na podjęcie decyzji. Przemawia za tym to, że możliwości przedłużenia terminu wprowadzono po to, by dać państwom członkowskim więcej elastyczności, na przykład w sytuacji nagłego wzrostu liczby wniosków o udzielenie ochrony międzynarodowej. Zawężająca wykładnia tych przepisów może się odbić negatywnie na tej elastyczności.

Wykładnia systemowa

- 18 Wykładnia systemowa art. 31 dyrektywy w sprawie procedur także nie przynosi definitywnej odpowiedzi na to, jak należy interpretować art. 31 ust. 3 akapit trzeci lit. b) dyrektywy w sprawie procedur. Zgodnie z art. 31 ust. 2 dyrektywy w sprawie procedur państwo członkowskie musi w najkrótszym możliwym terminie zakończyć procedurę rozpatrywania wniosku, bez uszczerbku dla odpowiedniego i pełnego rozpatrzenia. Z przepisu tego zdaje się wynikać, że wprawdzie szybkość procedury rozpatrywania wniosku jest ważna, ale nie może odbywać się to kosztem staranności procedury azylowej. W świetle powyższego możliwa jest bardziej rozszerzająca wykładnia art. 31 ust. 3 akapit trzeci lit. b) dyrektywy w sprawie procedur, zgodnie z którą można korzystać z tego uprawnienia wówczas, gdy konieczne jest przedłużenie terminu na podjęcie decyzji ze względu na dużą liczbę wniosków o udzielenie azylu, tak aby

zagwarantować staranność procedury azylowej, nawet jeżeli niekoniecznie wszystkie te wnioski składane są w krótkim czasie, lecz staatssecretaris musi jednocześnie podjąć decyzję w odniesieniu do dużej liczby wniosków o udzielenie azylu. Z drugiej jednak strony art. 31 ust. 3 akapit trzeci lit. b) dyrektywy w sprawie procedur zdaje się być wyjątkiem od podstawowej zasady, zgodnie z którą staatssecretaris musi zakończyć procedurę w przeciągu sześciu miesięcy. Przy takim założeniu można bronić stanowiska, że art. 31 ust. 3 akapit trzeci lit. b) dyrektywy w sprawie procedur należy interpretować zawężająco. W takim przypadku organ rozstrzygający mógłby przedłużyć termin na podjęcie decyzji wówczas, gdy miały do czynienia z dużą liczbą wniosków o udzielenie azylu składanych w krótkim czasie, a punktem wyjścia byłaby zatem nieco bardziej rozszerzająca wykładnia słowa „jednocześnie”.

Związek pomiędzy art. 31 a art. 4 ust. 1 dyrektywy w sprawie procedur

- 19 Zdanie składowe „i praktycznie bardzo utrudnia to zakończenie procedury w terminie sześciu miesięcy” – a w szczególności użycie słowa „*waardoor*” w niderlandzkojęzycznej wersji tekstu – prowadzi do pytania, czy również okoliczności inne niż duża liczba składanych jednocześnie wniosków o udzielenie azylu mogą odgrywać jakąś rolę przy stosowaniu art. 31 ust. 3 akapit trzeci lit. b) dyrektywy w sprawie procedur. Przykładowo mogłaby to być okoliczność, że organ rozstrzygający mierzy się już z odrębnymi zaległościami. Artykuł 4 ust. 1 dyrektywy w sprawie procedur zobowiązuje poza tym państwa członkowskie do zapewnienia, by organ rozstrzygający dysponował między innymi wystarczającą liczbą wykwalifikowanych pracowników, aby mógł wypełniać swoje zadania zgodnie z niniejszą dyrektywą. W świetle tego przepisu możliwe jest, że podejmując decyzję o zastosowaniu art. 31 ust. 3 akapit trzeci lit. b) dyrektywy w sprawie procedur, państwo członkowskie nie może powołać się na okoliczność istnienia odrębnych zaległości.

Ocena wstępna

- 20 W świetle powyższych rozważań Afdeling nie ma jasności co do tego, jak należy interpretować art. 31 ust. 3 akapit trzeci lit. b) dyrektywy w sprawie procedur. Na tę chwilę Afdeling uważa, że użyte w tym przepisie słowo „jednocześnie” nie może oznaczać dosłownie „w tym samym momencie”, ponieważ w praktyce wnioski o udzielenie azylu rzadko w rzeczywistości składane są w tym samym momencie. Lecz nawet w przypadku bardziej rozszerzającej wykładni słowa „jednocześnie” pojęcie to należało będzie ująć w ramy czasowe.
- 21 Artykuł 31 ust. 3 akapit trzeci lit. b) dyrektywy w sprawie procedur zdaje się być wyjątkiem od podstawowej zasady, zgodnie z którą staatssecretaris musi zakończyć procedurę w przeciągu sześciu miesięcy. Afdeling uważa, że możliwa jest rozszerzająca wykładnia tego przepisu ze względu na cel i skuteczność (*effet utile*) art. 31 ust. 3 dyrektywy w sprawie procedur. Wówczas z uprawnienia do przedłużenia terminu na podjęcie decyzji można by korzystać również

w przypadku bardziej stopniowego wzrostu liczby wniosków o udzielenie azylu w dłuższej perspektywie czasowej.

- 22 Taka interpretacja nie musi stać w sprzeczności z art. 4 ust. 1 dyrektywy w sprawie procedur, który zakłada, że organ rozstrzygający zapewnia sprostanie swoim zadaniom w razie pewnych wahań w liczbie wniosków o udzielenie azylu. Z art. 4 ust. 1 dyrektywy w sprawie procedur nie zdaje się wynikać, że staatssecretaris wypełnia ten obowiązek tylko wtedy, gdy zawsze, niezależnie od liczby wniosków o udzielenie azylu, jest w stanie podjąć decyzję w przeciągu sześciu miesięcy. Na zwiększenie możliwości przerobowych w zakresie podejmowania decyzji potrzeba bowiem czasu i w praktyce proces ten niekoniecznie jest zsynchronizowany z prognozami.
- 23 I wreszcie, z art. 31 ust. 3 akapit trzeci lit. b) dyrektywy w sprawie procedur zdaje się wynikać, że z punktu widzenia odpowiedzi na pytanie, czy duża liczba składanych jednocześnie wniosków o udzielenie azylu bardzo utrudniła zakańczanie procedury rozpatrywania w przeciągu sześciu miesięcy, nie można wziąć pod uwagę okoliczności innych niż duża liczba jednocześnie składanych wniosków o udzielenie azylu. Brzmienie tego przepisu zdaje się stać na przeszkodzie wykładni, która obejmowałaby inne przyczyny niepodjęcia decyzji w terminie. Jeżeli na przykład przy rozpatrywaniu wniosków o udzielenie ochrony międzynarodowej decydując o przedłużeniu terminu na podjęcie decyzji na mocy art. 31 ust. 3 akapit trzeci lit. b) dyrektywy w sprawie procedur, uwzględnić można odrębne zaległości, to mogłoby to naruszać obowiązek, jaki spoczywa na państwie członkowskim w zakresie zapewnienia, by organ rozstrzygający dysponował odpowiednimi środkami.

Znaczenie pytań prejudycjalnych dla sprawy

- 24 W następstwie wyroku rechtbank staatssecretaris wydał w dniu 14 kwietnia 2023 r. decyzję w sprawie złożonego przez X wniosku o udzielenie azylu. Niemniej jednak zgodnie z prawem krajowym ma on w dalszym ciągu interes w apelacji od wyroku rechtbanku, w którym orzeczone, iż w sposób niezgodny z prawem na podstawie WBV 2022/22 staatssecretaris przedłużył termin na podjęcie decyzji w sprawach o udzielenie azylu, a – co za tym idzie – w uzyskaniu odpowiedzi na pytania prejudycjalne ze względu na precedens, jaki orzeczenie to ustanowi. Ponadto przed Afdeling zawisłych jest wiele podobnych apelacji, w których staatssecretaris odwołuje się do treści pisma apelacyjnego w niniejszej sprawie. Wreszcie, rechtbank Den Haag oczekuje na odpowiedź na pytanie w przedmiocie zgodności z prawem WBV 2022/22, gdyż toczy się przed nim wiele postępowań w sprawie skarg na niewydanie w terminie decyzji w sprawie wniosków o udzielenie azylu.